

PETTER BRENNERS

Sidsta Daal/

Då

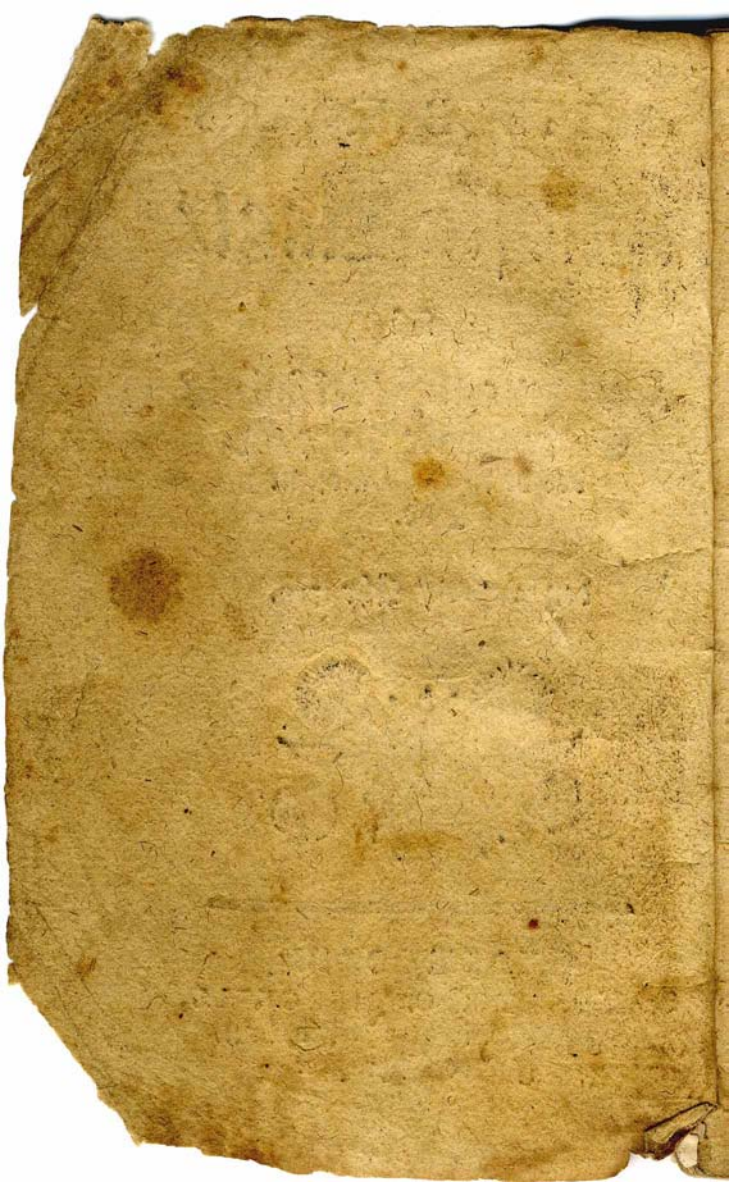
Han genom Stockholms
Stadz Södre Port för-
des ut til en Wåldsam
Död.

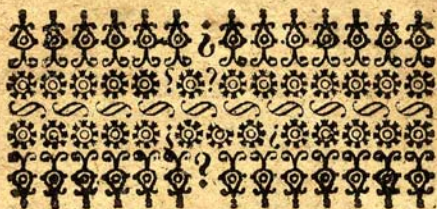
den 4. Julii / Åhr 1720.

STOCKHOLM/

Tryckt af HENR. C. MERCKELL,
Kong. Boktr. i Storhustendömet/
Sjunde Åhr 1720.

Tu högsta tröst i alla Nöddh /
hielp at jag eh fruchtbar
skam eller död / När jag
then bittra döden nu skall
smaka / blif när mig i fre-
stelsen / at jagh tigh icke
försakar: Kyrie Eleeson.

Nu skall jag lägga
mig i mull / och när
man om morgonen
söker mig / är jag tå-
intet til. Med thessa
orden som äro the sidsta i Jobs 7
Capitel / begynner jag mitt sidsta
tabl i Jammerdahlen til Eder / som
i en så anseentlig myckenhet här för-
samblade ären / at åståda min blö-
diga utgång af werlden. Tu skal
jag lägga mig i mull &c. The
ano

andragne Jobs ord äro tydeliga i sig sielfwe/ och behöfwa ingen förklaring: mitt exempel lærer gifwa then eftertryckeligaste tillämpning / när jag sträcker hufwudet på stupe = stäcken / och min stympade kropp nedergräfwes i jorden. At lefwande tala öfwer the döda / är en saak som wi nästan dageligen wid anhörandet af the så kallade Lijf = predikningar förnimme: Men at the döde tala til the lefwande / sedan the döde äro / tyckes wara mera sällsamt; doch är thet sant/ emedan then heliga Skrift thet om gifwer oss wittnesbörd: Apostelen säger: Abel talar ännu ändoch han döder är / Ebr. 12. Talar Abel igenom trona och blodet / sedan han likwäl för flere 1000. åhr döder är: så har jag ock tänckt tala något / fast jag icke allenast til mitt borgerliga lijf / utan ock nästan til mitt naturliga redan så godt som döder är / ty Jernet som skal affkara min lefnad; tråd är skärpt / och hänger mig i nacken. Man säger: Improbabilia credere, fortitudo intellectus est; sed molestias patienter perferre,
hæc

5

hæc fortitudo voluntatis est. Thet är en fæckhet af förståndet at tro thet / som tyckes wara otroligit; men thet är wilhans tapperhet med tolamod draga sin tunga forsbörda.

Mången ibland Eder lærer förvandra sig och tänckia: Huru är thet möjligit / at en Man som befinner sig i ett för werlden så olycksaligit och försträckeligit tillstånd / kan för ångest öppna sin munn och tala! Mån icke försmädelse skulle sönderbråka hans hierta? Mån icke then skympf och wanheder / som hans bistra öde honom tildrifwer / skulle förwirra hans sinnen och minne? Eller måtte ju åtsminstone dödsens fruchtan giöra tungan ofstickelig / trög och steel / at föra orden och förklara hans hiertans mening? Jag möter sådana Edra tankar med thetta genswar tillbaka: Nihil sentit crus in nervo cum cor in coelo & coelum in corde. Kroppen och the utvärtes sinne / weta hwarsken af sweda eller bestörtning när hiertat är i himmelen / och himmelen i hiertat.

Watnet i Jericho war så ondt
 23 och

och bittert / at inwånarena icke kunde
 dricka thet af / men sedan Prophe-
 ten kastade litet salt i brunnen / så
 blef warnet godt och hälsofamt /
 2. Kon. 3. 2. Om icke hugswalels
 fens GUD af en oförtient extraor-
 dinarie himmelsk nåde hade utgitt
 sin kraftiga tröst i mitt matta hierta /
 och med then samma försäkrat min
 bittra wedervärdighet / så troor jag
 wäl / at jag utan at tala ett ord / om
 ju förr ju heller at slippa min blygd
 och jämmer hade straxt låtit skyl-
 mig ansichtet / och kastat mig ne-
 der vnder Böfwels hran: Men se-
 dan min JEsus har kyßt mig med
 sin söta muns kyssande / sedan jag
 fått smaka thet himmelska manna /
 så har thet gådt mig som Jonathan:
 när han doppade speken af stafwen
 i honnugen / fick han friska ögon /
 1. Sam. 14. Alltså står jag här på
 thenne plazen i HErrans kraft med
 ett så tranqvilt sinne och förwisat
 hierta i min GUD / at jag för thet-
 ta / ofta stått med större häpenhet på
 min Predikstool. Nu förstår jag rätt
 Pauli språk: när han säger: Så-
 som

som the bedröfwade / men altid
 glade / 2. Cor. 6. thet är nu med
 mig som med thet lilla nattenes lius
 månan: än skönt han är ibland för
 våra ögon förmörkad / så är likwäl
 then delen af månan som wänder sig
 til Solen lius och klar; äfwen så
 fast mitt utwärtas tilstånd är för eder
 mörckt och bedröfweligit / så är lik-
 wäl mitt hierta som är dragit af
 Jesu kärlek wiidt öfwer Solen /
 fult med fröjd och frögd i then
 Helga Ande / Rom. 14. Wiljen I
 weta hwar igenom GUD thenna
 trösten och frimodigheten härflyta lä-
 rit i min Gial? så swarar jag; ige-
 nom bönen och ordet: med bönen
 har jag som Moses med stafwen /
 klappat på himmelens dörr / och mig
 är öpnad en tröste-brun i ordet / vhr
 hwilken jag dricker en rijsk hugswa-
 lelse / som ett dagglande barn suger
 then sötaste miölk vhr modrens bröst.

Ett endaste språk af then Helga
 Skrift har varit mera kraftigt at
 sprätta och hugna mig / än all smä-
 lek som min onda werld mig tilfogat /
 A 4 har

har funnat bekymra: när igenom
 then Helige Andes tilskyndan thesa
 Apostelens ord fulle mig i hagen;
 Ebr. 13. **J**esus på thet han skulle
 helga folcket med sitt egit blod /
 så har han lidit vtom staden;
 therföre låtom oss gå vt til hos
 nom i lägret at bära hans små-
 lek / wij hafwe här ingen war-
 achtig stad / utan then tilloms
 mande söte wij / så hafwa thet
 wid thesse tröstefulla tanckar kommit
 i mitt sinne: O min dyraste Aterlö-
 sare **J**esu! när tu gick vt igenom
 Jerusalems stadzport at lida och vn-
 dergå som en misgierning; man på
 Golgata en wåldsam och förbannat
 forskens död; så har tu wiserligen
 så redan i tin allwetenhets lius sedt /
 at then i Sverige förachtade **BREN-**
NER i dagh skulle gå vth igenom
 Stockholms södra stadzport at hals-
 huggas och döo en försmädelig död /
 men min aldrakäraste **J**esu / then
 smålek som tu bar / när man begab-
 bade tig / twijade / spottade tig i ans-
 sichten och ristade med hufwudet at
 dig / then hade tu aldrig förtient / tu
 war

war ahrones Konung / hwarföre
 wille tu så försmådas? Jo swarar
 han mig / min Son therföre / at jag
 i dag skulle helga och borttaga tin
 smålek; hwad skulle jag nu annat
 täncka än altså? Har Iesus af
 kärlek til mig icke vndandragit sig at
 bära min blygd och skam / så wäl i
 som utom staden alt til hufwudstalle
 plaken och på korset: så wäl och jag
 af tacksamhet til honom gierna i dag
 gå hjit uthe i lågret at bära hans
 smålek; jag säger hans smålek: ty
 i kraft af then hemliga närmare för-
 ening / som är emellan ett trogit
 GUDS barn och thes Iesum; så
 tager Iesus then troigna Siälens
 lidande ann / som thet wore hans
 eget lidande. Här heter thet: Ami-
 corum omnia communia; hwad then
 ena wännen haar / kan then andra
 beriena sig af / therföre tager jag Ie-
 su rättferdighet / och han tager min
 smålek; han tager mina blod- & röda
 synder / och jag tager hans blodiga
 förtienst; jag lefwer och lider nu icke
 mer / utan Christus lefwer och lider
 uti mig / och jag i honom: altså

Kan hwarcken smälek eller fördom-
melse vara i mig / ty jag är i
Christo.

När jag nu på thetta sättet med
trones ögon mitt fors hemlighets an-
seer / så tyckes mig / at i stället för
thet / jag efter Eder mening skulle stå
på thetta rummet och blyas / kan jag
tvärt om icke nog glädia mig ther
öfwer / at jagh får then åhtran af
min GUD / fast icke i oskuld / doch
likwäl någorlunda i smäleken / hans
Sons beläte liker blifwa.

Thetta är ett paradoxon, en
mörck gåta och galenskap i en natur-
lig och werldlig menniskias sinne :
Hercules kunde icke öfwerwinna An-
teum för än han hafde honom opp
ifrån jorden / hans moder. Så länge
hiertat hänger wid creaturene / och
är fult med werldenes kärlek / så
hänger ock täcket för förståndes ögon /
at the icke kunna begripa huru maan
och sötna kan komma af thet
döda lejonets aas ; thet är : huru
GUDS Barn / fast the utwärtas
skulle hafwa thet swåraste elände /
dock af och under thet samma sinna
inwärts

intvårtes hoos sigb en obegripellig
liuflig hugswalelse. Thetta säger jag/
förstår och weet en naturlig menni-
ska intet af; men wälsignat ware
GUD! som har öpnat mig ögonen:
jag seer lius i mörcker; jag smakar
sötman som går af fråkarenom/
Dom. B. 14. ty sedan jag efter en
svår lamp / någorlunda igenom
GUDS Nåde har lärdt then nöd-
wändigge Christendomens Lexa / som
består: In abnegatione sui, i försä-
kandet af öf sielswa; sedan jag re-
signerat samt öfswergifwit mig heelt
och hållen GUDS; så är min wilja
ja aldeles fördränckt och öfswulgen
i hans wilja: så at GUDS wilja /
och min wilja / är en wilja: jag wil
hwad han wil / ty jag är försäkra-
der / at han som min Fader och
min GUD wil mig icke illa / jag
weet alt hwad mig händer / thet kom-
mer af GUD; komer thet af GUD
som är godhetenes Källa / så måste
thet wara godt: är thet godt / så
kan jag intet annat än glädia mig
theröfwer. Och ther hören I orsaka-
ken / hwarföre jag med Apostelen sä-
ger:

ger: såsom bedröfwader / men alltid
gläder. Nemo alieno sensu foelix vel
infœlix. Ingen är lycklig eller olyck-
lig / at en annan håller honom före
så wara / utan som en sielf är förs-
nögd eller oförnögd med sitt stånd
och wilkor / så wida är han lycke-
lig eller olyckelig. I seen mig ann /
och blifwen intet annat warse / än
bedröfwelse blygd och skam för werl-
den: men jag lyfter mina ögon med
Stephano opp åth himmelen / och
jag seer redan i trona Cronan / rätts-
färdighet / frögd och salighet / med
hwilken min Iesus rätte nu mig be-
gäfwat skal. Therefore så litet som
småleken kan röra mig / så litet kan
ock dödsens fruchtan bekymra mitt
hierta. Döden / hwilken af Job
kallas; försträckelsens Konung;
han är för en naturlig Menniskia
fäselig; dödsens följeslag för en obots-
färdig / som är en mörel ewighet
brinnande af eld och swafwel / är
försträckeligt; Men et GUDS
barn / som har fått sitt lif i Christo/
som gjort i honom sin kallelse fast /
och igenom trona fått ett öfwer try-
gande

gande Andans witnessbörd i hiertat
 om sin salighet: thet anser döden/
 som sin högsta winning. Så gör
 jag nu och: Huru skulle jag hata
 döden/ som intet håller hela werld-
 sens härlighet/ wara/ wärdt en finger
 knäpp/ emot den salighet han förer
 mig till: Huru skulle jag fruchta
 döden/ som af längtan til en oöfsäkelig
 himmelsk glädie icke achtar thet sista
 hugget mer än ett läppe-beet. Väl-
 kommen kära död! welkommen min
 Moses! kom! kom! och för enplågad
 Israelit utur Egypten/ hwarest Pha-
 raos soughdar/ onda menniskior be-
 tungat honom med swårt arbete/ och
 giordt honom hans lefwerne rätt
 suurt.

Femton år har jag utom thetta
 Rijkets gränzor följt Krig; äfwen-
 tyret/ warit sluten i Järn och boijor
 fången vnder fiender Ryfbar och Tur-
 kar/ och utståt de farligheter/ som
 dylika swåra händelser med sig ge-
 menligen föra/ doch hafwa thesse plå-
 gor icke så mycket ånglat och quält
 mitt sinne/ at icke the mångfaldige
 gruswelige lögner af giftige mord tun-
 gor

gor fast mera giort mitt hierta blö-
 dande: jag har med en David fåt
 kanna/ Swad then falska tungan
 kan giöra / och hwad hon kan
 vträtta / hon har warit mig så-
 som ens wäldiges skarpe pilar /
 som eld i enbärs trä / Psal. 120 /
 jag är i fiende-land bleswen huggen
 ore gladii, med swärdets mun / och
 thet har giordt sweda i kroppen /
 men jag är slagen gladio oris, med
 munnens swärd af inländske och det
 har på ett mycket emfinteligare sätt
 fårat själen. Jag betänner mig för
 GUD wara en ibland the förnämlis-
 gaste och störste syndare / jag har med
 en Manasse mycket illa giordt / och
 stor förargelse åstad kommit: Jag
 tillstår och för weriden / at jag har
 haft många felachtigheter och brister;
 den qwicka eld som i föd/ostunden af
 arssyndens lusta uptändes i min själ/
 har ofta sedan i then tilltagande ås-
 deren / med mitt eget misnöye slagit
 vth i förderfwelige flammer och lågor /
 men thetta säger jag nu likwäl på mit
 yttersta; hade en Christelig kärlek i
 stället för hat och afwund mitt wäs-
 sende

sende uttyndt / aldrig hade man ansedt
flarnet eller grandet för balken / at
tala af Evangelio / mycket mindre hade
man utspridt så försträkelige lögner
om min person / hvilka werldsens
domare en gång til mit förswar skal
öppenbara / at the aldrig warit sanne /
tå skal man så se om icke mangers
med flijt har sökt swärta / beliuga och
calumniera mig / på det han för egne
begångne skålmstycken (the jag intet
kunat tåga med) skulle sättia sig i större
trygghet / jag säger nu som en sanning
med hwilken jag går in i ewigheten ;
ehuruwäl jag erkänner mig / med
skål som grunda sig i Sweriges an-
tagna lag / rätteligen wara dömdes
til döden / så wet doch Gud at thet
så är : nemligen hade lögn / hat och
afwund mig icke så mycket plågat och
tuggat / jag hade aldrig i dag stått på
thetta stället ; Ty thet har blifwit
min själ långt at boo när them /
som freden hata. Dock låswat ware
GUD / som låter then dagen nu
flarna öf / på hwilken jag blir tagen
ör Redars hyddor / och gömder under
hans skål för then onda tungans gift.

Nu

Nu uphöyer han mitt hustruod öfwer
mine fiender som omkring mig
äro: Ty wil jag i hans hyddo lof
ofra/ jag wil siunga och lofsäya
HERRanom erwinnerliga. Men
faren hån/ bort/ bort! i förtreteliga
tankar/ som willien blanda eder vnder
der min glädie/ och förstöra thet nöyet
jag har af min salige dödz betrachtelse:
O söte dödz jag längtar efter dig
såsom en dräng åstundar fluggan/
och en dagakarl at hans arbete må
wara ute. Job. 7. O salig dödz min
stora winning.

Jag Kommer af ett brusand haf /
På rätta glädie stranden /
Min Kropp han lägges (under galgen)
i graf /
Lät ligga asset / min Gud uptager
anden /

De mörkret Kommer Jag til lius/
De fattigdom til ett rikt hus
Från oro till God hwilo.

När Philippus Konungen i
Macedonien hörde talas om staden
Atheens förtreffeliga skönhet/ så blef
han så pichågad så blifwa ägare af
then samma/ at han ytrade sig i
thessa orden: Ut hæc urbs mea sit,
vel

vel auro vel ferro efficiam: Ut thenna
 staden skal blifwa min/ wil jag antin-
 gen med penningar eller swård åstad
 koma. Jag wet och sijr en annan stad/
 Jerusalem som där åfwantil är; Ubi
 beatorum præmia majora erunt quam
 eorum desideria, hwarest mig wäntar
 ett sällskap af Änglar och Krönta Hel-
 gon / hwarest jag icke allenast får
 wära i gemenskap med Christi för-
 klarade lekammen (utaf hwilken en
 endaste blodstytande ädra kan salig
 gindra) utan där jag och finner all
 salighets källa / nemligen then stora
 Jehovah, af hwilkens ansichte / out-
 säjelige wällust strömmar på kropp
 och siäl sig utgiuta / och thet med en
 sådan förnöylig omwexling at och
 efter 1000 miljoner år (jag talar på
 menniskligt sätt / ty i himmelen räknas
 icke åhr eller tid emedan all är ewigt)
 glädien åfwen så ny / och så söt wära
 skal som hon war i thet första ögnas
 blef man kom i himmelen / quam
 mihi sordescit jam terra cum cœlum
 cogito, förthenstul säger jag: ferro
 efficiam ut hæc urbs mea sit, igenom
 sielfwa böswelsyran wil jag öpna
 B mig

mig i dag wägen och porten til den
 staden / och jag förtrötta icke / än
 Doch min utwärtas menniska förgås /
 ty Jag wet min bedröfwelse then
 timmelig och lätt är / föder (ige-
 nom ett endaste hugg) af sig en ewig
 och öfwer alla måtto wichtig här-
 lighet / 2. Cor. 4. Claude BRENNER
 paulisper oculos, & mox uidebis
 aeterna gaudia, blunda litet igen med
 ögonen / och strax skal tu få se en
 ewig glädie. Ja nu tackar jag min
 GUD / at en dödd och en himmel är.
 Och thetta är nu hwad jag måst til
 min egen tröst har welat tala om or-
 saken til min frimodighet / önsfande
 at thet måtte tienna them til någon
 warning / som af sälunnoghet (jag
 wil intet säija hårdare) GUD
 Andes Nåde-gåfwor i mig försmä-
 dat / therigenom at the then himmel-
 ska tröstens kraftiga werckan uttydt
 för thet / som wore syndigt och na-
 turligit. Käre wänner jag talar icke
 här om til then ändan / at jag skulle
 klaga öfwer edert otidiga och ogrun-
 dade kärlekslöse dömande; nei: jag
 giör thet af medlidande / och wil icke
 at

at I skolen gripa i GUDS Domare
Embete / på thet I icke mågen falla
therigenom uti Hans hämind och vn-
der Hans straffande hand ; ty thet
är ju dierft och ett förmätigt företa-
gande / at en Menniskia tiltror sig
kunna dömma om thet / som i hans
nästes inwärtas fördolt är / thet är
allena en character af GUDS Allw-
tenhet / och Han är Ehen endaste
som kan ransaka hiertat och profwa
niurarne.

Nu wänder jag mitt taal i ge-
meen til Eder / som här tilstådes ären/
och emedan jag hijt förder är i dag
på thenne plazen / at afläggia min
jordiske hyddo / så har jag welat be-
flita mig therom / at I efter min dö-
skolen behålla thenna förmaning i ä-
minnelse: Hon lyder sålunda af Phil.
2: 12. Skaffer med fruchtan och
båswan / at I mågen salige war-
da. Hwilket är äfwen thet samma /
som Petrus i sin 1. Epist. 1: med
thesa orden uttrycker: Så seer til/
at I uti thetta Edert elände
wandren i räddhoga / v. 7.

Plinius haer skrifwit om Mull-
 roaden: Oculos incipit moriendo ape-
 rire. I sin lifstijd är then blind /
 men i döden begynner then öfna ögo-
 nen: Med öf Menniskior är nästan
 en lika beskaffenhet; så länge wår
 tijd förnöijsamt skrider / så länge wij
 lefwe i jordist omsorg / i wållust och
 säkerhet / så kunne wij aldrig rätt see
 och besinna / huru förgängeligit thet
 slugge-wåsendet i werlden är / som
 wij med största / både kroppens och
 siälens fahra så ijfrigt efterhiske.
 Werlden förblindar öf med sin be-
 drägeliga flård / och thet går som
 Philosophen säger: Omne sensibile
 positum supra sensum, impedit sensa-
 tionem. The utwärtas sinnen / blifs-
 wa igenom the emellankommande
 steen-färgade lustar / förhindrade i
 theras kraft och werckan / så at en
 werldzlig sinnat Menniskia är med
 seende ögon blind / och hörande öron
 döfwer / icke annorledes än Catadu-
 perne, ett slags Folek som boe wid
 Nil-Strömen / o:n hwilka Cicero,
 (så framt iag rätt mins in Somnio
 Scipionis) skrifwer: at the / för thet
 starco

stærcke dånet och brusandet / som
wattufallet på then orten giör / synes
som hade the aldeles mist hörslen.
Så äre the usle jordiske trålar til
theras sinnen försöffade och förblin-
dade / the kunna intet see theras e-
ländes diuphet / intet see syndernas
stinggelse / intet see nya Födelsens nöd-
wändigghet / intet see säkerhetens för-
domeliga ändalycht / the lefwa med
werlden och synda med hopen / men
under alt giöra sig ändå hopp om
saligheten. Med sådan blindhet är
menniskian betagen / så länge hon
får lefwa i sin syndiga roo och ior-
disse nöije: Men när HErren bes-
gynner hemsöka / när Guds skätt
och piplar äro fastnade i själen / när
Belials bäckar begynner brusa / när
samwetet waknar och börjar ekami-
nera huru fast man har giordt sin
fallelse i Christo / när döden hotar
med en osalig ewighet / och helfwes-
tis låga så godt som redan står syn-
daren under ansichtet. Och då begyn-
nes först ögonen rätt öppnas / då wil
hiertat af förtroiflan skräck och mis-
tröstan i tusende stycken brista / syn-

Denes udd och samwetes agg skära
 som skarpe rakelknifwar i sielen / då
 får man see sitt innersta förderf / då
 blir syndaren först warse / at han
 är rätt en Magur - Missabib, som
 Jeremias kallat Pashur, thet är: en
 försträckelse för sig sielf. Då wil
 then Pharisäische rättfärdigheten icke
 hielpa; ney ach! ney / hon håller ins-
 tet profwet i ansäktningenes stund.
 Gud; Rättfärdighet dundras och
 wisar the säkre steen = Christine the-
 ras deel mid skrymtare i en sid som
 brinner af eld och swafwel. Expe-
 to credite Ruperto. Then som har
 försökt / weet bäst tala ther om.
 Therefore säger jag: Wiljen i und-
 gå ett så försträckeligt samwetes qual /
 en så olidelig pina i sielen (ehuru-
 wäl om thet wore så GUDS behag /
 wille jag önska / at han alla säkre
 syndare / under en hård ansäktnings
 präß lade / och så lärde them kän-
 na hwad säkerheten har at betynda /
 hwad synden har i tiden redan kan
 åstad komma för ångest i sielen / hu-
 ru bitter och odrägelig en blott för-
 smak af fördömselsen är) jag säger
 an

än en gång / vilken I icke en gång
 försent med then rika Purpur: Jun-
 karen i helwetet och i pinone lysta E-
 dra ögon up / och see Abraham långt
 ifrån / så förmänar jag Eder / at I
 ströken säkerhetens sömn utur ögon-
 nen / seer upp i IESU Namn / gri-
 pen Eder Salighets wärck med
 alswar an / Kaffer med fruchtan
 och bätwan at i salige war-
 den.

Ett GUDS barn som har gått
 med sina tankar utur werlden / och
 har sin omgångelse i himmelen / när-
 thet står redan så godt som i dören
 af ewigheten / så får thet som jag
 märcker / ett lius / hwilket öfwer går
 alla bocklärdes wett i werldene :
 Jag har och läst något ; Men nu
 finner jag hoos mig / at emellan thet
 lius / som böcker hafwa optändt i
 förståndet ; och thet lius / som GUD
 genom ordet under en hög ansäcks-
 ning har låtit upgå i själen / sedan
 hon ifrån Creaturerne är dragen til
 honom / hwilken jag med David
 kallar then fördolde sanningen och
 then hemlige wijsheten / är en så stor

ätskillnad / som emellan månen tå
 han förmörkad är / och solen när hon
 som klarast om middagen skiner.
 Dherföre når jag i thetta af GUDS
 förlånta lius wår tijd; Christendom
 anser / så försträckes jag at säija hwad
 jag menar; dock för JESU kärlek
 skull som mig drifwer / yttrar jag
 mine tankar: Ach! Jag fruchtar
 at thenna tidzens Christne til största
 delen blifwa fördömde och ewinerligen
 förtappade; Orsaken och grunden til
 min fruchtan är thenna: Jag har
 i min Arrest med noga flit betrachtat
 Guds ordning / efter hwilken han i
 sitt ewiga sanning; ord / har låsawat
 sig willia gifwa menniskan saligheten:
 Men når jag ther efter pröfwat när-
 warande Christendom / så har jag
 tänckt / hwad Balla sade: Aut hæc
 non sunt vera, aut nos non sumus
 Christiani. Antingen måste GUD
 gå ifrån sin ordning eller kunna these
 Christne intet blifwa salige. Philoso-
 pherne trodde som hedningar / men
 lefde dygdigare än wåra Christne:
 Wij tro som Christne / men lefwa
 stamligare än hedningar / ja som die-
 skar

än en gång / viljen I icke en gång
förfent med then rika Purpur: Guns
karen i helwetet och i pinone lyfta E
dra ögon up / och see Abraham långt
ifrån / så förmanar jag Eder / at I
struken säkerhetens sömn utur ögos
nen / seer upp i JESU Namn / gris
pen Eder Salighets wärd med
alstwar an / skaffer med fruchtan
och bätwan at i salige war
den.

Ett GUDS barn som har gått
med sina tankar utur werlden / och
har sin omgångelse i himmelen / när
thet står redan så godt som i dören
af ewigheten / så får thet som jag
märcker / ett lius / hwilket öfwer går
alla bocklärdes wett i werldene :
Jag har och läst något ; Men nu
finner jag hoos mig / at emellan thet
lius / som böcker hafwa optändt i
förståndet ; och thet lius / som GUD
genom ordet under en hög ansächts
ning har låtit upgå i sialen / sedan
hon ifrån Creatureerne är dragen til
honom / hwilken jag med David
kallar then fördolde sanningen och
then hemlige wijsheten / är en så stor